

Udveksling af personoplysninger med politiet

Vejledning

Januar 2021

Indhold

1.0	Indledning	3
2.0	Eksempler	5
2.1	Udveksling mellem private aktører og politiet	5
2.2	Udveksling mellem offentlige myndigheder og politiet	9

1. Indledning

Det er afgørende for politiets effektive opgavevaretagelse, at politiet kan få udleveret relevante oplysninger – herunder personoplysninger – når de som led i deres myndighedsudøvelse retter henvendelse til private aktører eller offentlige myndigheder.

Det skal derfor heller ikke være sådan, at private aktører eller offentlige myndigheder er "bange" for at overtræde databeskyttelsesreglerne, når politiet retter henvendelse og beder om at få udleveret personoplysninger.

Derfor er det vigtigt at understrege, at når politiet i forbindelse med en konkret efterforskning retter henvendelse til en privat aktør eller offentlig myndighed med henblik på at få udleveret relevante oplysninger – herunder personoplysninger – kan man trygt imødekomme politiets ønske.

Det gælder også, hvis politiets anmodning er begrundet i varetagelsen af øvrige politimæssige opgaver, f.eks. underretning af pårørende om dødsfald eller andet.

Denne vejledning har til formål at illustrere de ganske vide rammer, der er for videregivelse af personoplysninger til politiet. Det gælder både i den situation, hvor en privat aktør eller offentlig myndighed foretager politianmeldelse af et strafbart forhold, ligesom det gælder i den situation, hvor politiet retter henvendelse til en privat aktør eller offentlig myndighed med henblik på at få udleveret personoplysninger til brug for en konkret efterforskning eller en anden politimæssig opgave. Vejledningen er udarbejdet under inddragelse af Rigs politiet og Justitsministeriet.

Rammerne for at videregive personoplysninger til politiet

Reglerne om, hvornår man som privat aktør eller offentlig myndighed kan videregive personoplysninger til politiet, findes i databeskyttelsesforordningens artikel 6 og artikel 9 samt i databeskyttelseslovens § 8, der er en national særregel for behandling af oplysninger om strafbare forhold.

Det forhold, at politiet ønsker at indhente personoplysninger til brug for en strafferetlig efterforskning mv., betyder ikke, at oplysninger dermed har en så kvalificeret karakter, at der er tale om oplysninger om strafbare forhold. Der vil således kun være tale om personoplysninger om strafbare forhold, hvis det helt umiddelbart kan konstateres ud fra oplysningerne, at en person har begået et strafbart forhold.

Indsamling af oplysninger, herunder personoplysninger, er et afgørende redskab for politiet i forbindelse med løsning af politiets kerneopgaver. Databeskyttelsesforordningen eller databeskyttelsesloven har ikke til formål at stå i vejen for anmeldelse af eller videregivelse af personoplysninger om strafbare forhold til de kompetente myndigheder.

Spørgsmålet om, hvorvidt en anmeldelse til politiet af et strafbart forhold er berettiget skal således i praksis i al væsentlighed alene bedømmes efter rammerne for anmeldelser i andre relevante bestemmelser, herunder de grænser, der følger af straffelovens § 165 om falsk anmeldelse.

En sådan videregivelse vil i praksis efter Datatilsynets opfattelse kunne basere sig på databeskyttelseslovens § 8, der både gælder for private aktører og offentlige myndigheder. Hjemmel til videregivelse til politiet af oplysninger, der ikke er omfattet af databeskyttelseslovens § 8, kan typisk være databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, artikel 6, stk. 1, litra f, samt artikel 9, stk. 2, litra f.

Princippet i databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra b, om formålsbestemthed skal heller ikke anses for at være til hinder for, at private aktører og offentlige myndigheder kan foretage politianmeldelse eller i øvrigt videregive personoplysninger til politiet i en situation, hvor den pågældende private aktør eller offentlige myndighed ud fra en umiddelbar vurdering finder, at der er belæg herfor.

Det bemærkes i forlængelse heraf, at en række tvangsindgreb er underlagt krav om retskendelse eller iagttagelsen af andre betingelser fastsat i retsplejeloven. Dette indebærer, at politiet forinden indhentelse af en række oplysninger som udgangspunkt vil være forpligtet til at indhente en kendelse fra domstolene. Det er politiets ansvar at sikre, at disse regler er overholdt, og at der således ikke uberettiget, dvs. uden kendelse, hvor dette er påkrævet, anmodes om oplysninger hos private aktører eller offentlige myndigheder. En dataansvarlig, der er i tvivl om, hvorvidt der er krav om indhentelse af retskendelse mv., vil i praksis kunne rette forespørgsel herom til politiets sagsbehandler og lægge sagsbehandlerens oplysninger herom til grund. Konsekvenserne af politiets uretmæssige indhentning af oplysninger vil efterfølgende kunne adresseres efter de tjenesteretlige og bevismæssige regler, som politiets efterforskning er underlagt inden for strafferetsplejen.

I forbindelse med en videregivelse af personoplysninger til politiet vil en privat aktør eller offentlig myndighed normalt ikke skulle opfylde sin oplysningspligt over for borgeren (den registrerede). Den primære årsag vil være, at der, når der videregives oplysninger til politiet, er stor sandsynlighed for, at underretningen af borgeren vil forspilde det formål, som politiet har med at indhente oplysningerne. I så fald vil en undtagelse fra oplysningspligten kunne basere sig på databeskyttelsesforordningens artikel 14, stk. 5, litra b, eller databeskyttelseslovens § 22, stk. 2, nr. 4. Hvis den private aktør eller offentlige myndighed overvejer at underrette borgeren (den registrerede) inden videregivelsen, bør politiet forinden kontaktes med henblik på at sikre, at en sådan underretning ikke vil være til skade for politiets opgavevaretagelse.

Hvis man modtager en anmodning om oplysninger fra politiet kan man desuden lægge til grund, at politiet – som offentlig myndighed, der er underlagt de krav om saglighed, lovmæssig forvaltning og det strafferetlige objektivitetsprincip – alene vil efterspørge oplysninger om personer i sager, hvor dette er berettiget. Som udgangspunkt kan man derfor gå ud fra, at politiet skal anvende alle de forespurgte personoplysninger som led i arbejdet, og at oplysningerne dermed er nødvendige som led i politiets myndighedsudøvelse. Hvis man som privat aktør eller offentlig myndighed modtager en anmodning om oplysninger – herunder personoplysninger – fra politiet, kan man således forudsætte, at anmodningen, medmindre der er konkrete holdepunkter for at antage andet, er berettiget. Som nævnt bør en mulig tvivl om grundlaget for politiets indhentning af oplysninger søges afklaret gennem dialog med politiets sagsbehandler, herunder evt. at sagsbehandleren bekræfter, at politiets anmodning har været forelagt en anklager i politikredsen.

2. Eksempler

Private aktørers og offentlige myndigheders udveksling af personoplysninger med politiet er som udgangspunkt reguleret i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven. Andre regelsæt, der kan være relevante for en sådan behandling af oplysninger, er bl.a. forvaltningsloven, service-loven, tv-overvågningsloven eller særregulering på det finansielle område.

Private aktører og offentlige myndigheder har efter de databeskyttelsesretlige regler ganske vide rammer for udveksling af personoplysninger med politiet. I praksis kan der alligevel opstå tvivl. De følgende eksempler forsøger at afklare eventuelle tvivlsspørgsmål. Eksemplerne bygger på en forudsætning om, at oplysningerne har været eller bliver behandlet elektronisk. Eksemplerne er ment som en rettesnor i forhold til andre tvivlsspørgsmål, der kan opstå i praksis.

2.1 Udveksling mellem private aktører og politiet

Det er løbende nødvendigt for politiet at modtage personoplysninger fra private aktører. Det gælder eksempelvis i den situation, hvor den private aktør har tilvejebragt oplysninger, som kan være relevante som led i politiets efterforskning af en konkret lovovertrædelse. Det gælder også i den situation, hvor en privat aktør anmelder et strafbart forhold og i den forbindelse som dokumentation fremsender en række personoplysninger til politiet.

Eksempel 1

Den erhvervsdrivende Erik ejer en tankstation, hvor han i kriminalitetsforebyggende øjemed har opsat overvågningskameraer i overensstemmelse med reglerne i tv-overvågningsloven. Politiet henvender sig en dag til Erik og beder om at få udleveret hans tv-overvågningsoptagelser til brug for efterforskning af et muligt kriminelt forhold. Politiet beder om at få udleveret kopi af optagelser over 24 timer, som er optaget 25 dage forinden.

Erik overvejer, om det er i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne at udlevere oplysningerne. Han overvejer bl.a., om han skal sikre, at der ikke udleveres oplysninger om personer, som ikke er relevante for politiets efterforskning. Erik er også i tvivl om, hvorvidt det overhovedet er lovligt, at han har opbevaret optagelserne i en periode på næsten en måned.

Erik kan lovligt videregive videooptagelserne til politiet. Der er ikke holdepunkter for at antage, at politiet ikke skal bruge alle oplysningerne. Erik kan derfor gå ud fra, at politiets anmodning er berettiget, dvs. at politiet skal anvende al den adspurgte tv-overvågning i forbindelse med efterforskningen. Det følger endvidere direkte af tv-overvågningslovens § 4 c, stk. 1, nr. 3, at Erik kan videregive oplysningerne, da det sker i kriminalitetsopklarende øjemed. Erik vil også kunne videregive oplysningerne til politiet, selv om der ikke er tale om tv-overvågning, som er omfattet af reglerne i tv-overvågningsloven. Det kunne f.eks. være tilfældet, hvis der er tale om udlevering af optagelser af privat grund.

Erik kan endvidere opbevare tv-overvågningsoptagelserne i op til 30 dage, jf. tv-overvågningslovens § 4 c, stk. 4. Erik skal således først slette optagelser senest 30 dage efter, at de er foretaget, når han foretager tv-overvågning efter reglerne i tv-overvågningsloven.

Eksempel 2

Martin arbejder i Fitness ApS. En dag kommer politiet forbi og anmoder Martin om at oplyse, om 10 navngivne personer er oprettet som kunder i fitnesscenterets medlemsdatabase. Politiet oplyser, de skal bruge oplysningerne i forbindelse med efterforskning af en konkret straffesag.

Martin kan se, at de pågældende personer er registreret som kunder. Han overvejer, om det er muligt at udlevere oplysningerne til politiet inden for rammerne af databeskyttelsesreglerne. Han overvejer endvidere, om han ikke bør bede politiet om supplerende oplysninger om deres behov for oplysningerne, forinden de udleveres, så han på den måde kan være sikker på, at politiet rent faktisk har behov for oplysningerne. Martin er således bekymret for, om oplysningerne nu også virkelig er nødvendige for politiets efterforskning, og han vil gerne kunne dokumentere, at han har efterprøvet politiets anmodning. Martin er desuden i tvivl om, hvorvidt han skal kræve, at politiet indhenter en retskendelse, før han udleverer oplysningerne. Endelig er Martin i tvivl om, hvorvidt han har en oplysningspligt efter databeskyttelsesforordningen over for de pågældende kunder.

Fitnesscenteret kan lovligt udlevere de pågældende oplysninger til politiet. Der er således ikke holdepunkter for at antage, at politiet ikke skal anvende oplysningerne som led i konkret efterforskning eller en anden politimæssig opgave.

Martin behøver ikke anmode politiet om supplerende oplysninger for deres henvendelse, da han med rette kan gå ud fra, at politiet – som offentlig myndighed, der er underlagt de generelle krav om saglighed, lovmæssig forvaltning samt det strafferetlige objektivitetsprincip – alene vil efterspørge oplysninger om personer i sager, hvor dette er berettiget. Hertil kommer, at politiet på grund af efterforskningsmæssige hensyn og hensynet til politiets tavshedspligt som offentlig myndighed ofte ikke kan dele mere konkrete oplysninger om den igangværende efterforskning med Martin.

Martin vil endvidere ikke have pligt til bede politiet om at fremvise en retskendelse. I den situation, hvor politiet efter retsplejelovens regler vil skulle bruge retskendelse (editionskendelse) som grundlag for at få udleveret oplysninger, er det således ikke Martins eller Fitness ApS' ansvar at efterprøve, om politiet har handlet i overensstemmelse med reglerne om, hvornår der skal indhentes en retskendelse.

I forbindelse med en videregivelse af personoplysningerne til politiet vil Fitness ApS normalt ikke skulle opfylde en oplysningspligt over for de personer (i det konkrete eksempel 10 navngivne kunder i Fitness ApS), som oplysningerne vedrører, idet det må anses for sandsynligt, at underretningen af de pågældende personer vil forspilde det formål, som politiet har med at indhente oplysningerne. Hvis Fitness ApS overvejer at underrette kunderne inden videregivelsen, bør politiet forinden kontaktes med henblik på at afklare, om en sådan underretning vil være skadende for politiets formål med at indhente oplysningerne.

Eksempel 3

Dorte er på vej hjem fra arbejde. Dorte tager altid turen på gåben. På den anden side af vejen er der en gruppering, som pludselig kommer op at slås indbyrdes. Dorte tager sin telefon frem og filmer hele slåskampen. På videoen kan man tydeligt se de pågældendes ansigter, hvem der slår hvem, og i forbindelse med slåskampen råbes der også navne på de implicerede. Dorte synes, at det er en meget voldsom episode, hun fanger på optagelsen.

Da Dorte kommer hjem, tænker hun, at det nok er bedst at anmelde forholdet til politiet. Dorte overvejer dog – da der er oplysninger om strafbare forhold på optagelsen – om hun kan videregive videooptagelsen til politiet, eller om hun som alternativ blot skal fortælle politiet om sine iagttagelser.

Dorte kan lovligt videregive videooptagelsen til politiet, da videregivelsen sker i forbindelse med anmeldelsen af et muligt strafbart forhold, og da det må antages, at videooptagelsen vil hjælpe politiet i deres videre arbejde med at efterforske sagen, behøver Dorte ikke alene at fortælle om sine iagttagelser.

Eksempel 4

Torben arbejder i et teleselskab og modtager en henvendelse fra politiet, der oplyser ham om, at retten i forbindelse med en konkret efterforskning har afsagt kendelse i et retsmøde om, at teleskabet skal udlevere en række specifikke oplysninger om, hvilke telefoner der inden for en nærmere periode er registreret på en bestemt telemast. Politiet beder derfor Torben sætte dette i værk øjeblikkeligt, da sagen er af hastende karakter. Rettens kendelse vil blive fremsendt, når dommeren har udfærdiget den på skrift.

Torben ved, at dette kan omfatte mange tusinde registreringer, og han synes derfor, at en uge lyder af lidt for meget. Torben mener heller ikke, at politiet har været særligt meddelsomme omkring oplysningernes relevans for sagen, og hvorfor politiet skal bruge så mange oplysninger.

Torben ved også, at det følger af de grundlæggende principper i databeskyttelsesforordningen, at selskabet skal have styr på de oplysninger, der udleveres. For at sikre, at han har dokumentationen i orden og ikke udleverer for meget, overvejer Torben at bede politiet om at uddybe, hvorfor alle oplysningerne er nødvendige, og hvorfor politiet mener, det er proportionalt at bede om så mange oplysninger. Han vil også gerne sige til politiet, at han ikke er så glad for at udlevere oplysningerne, før politiet sender rettens kendelse på skrift.

Teleselskabet kan lovligt videregive de pågældende oplysninger til politiet. Der er således ikke holdpunkter for at antage, at politiet ikke skal anvende oplysningerne som led i konkret efterforskning eller en anden politimæssig opgave. Tværtimod oplyser politiet, at retten har afsagt kendelse om udleveringen af de pågældende oplysninger.

Uanset at Torben finder, at der er tale om en stor mængde oplysninger, er der ikke grundlag for anmode politiet om supplerende oplysninger som betingelse for at udlevere oplysninger, herunder at retskendelsen foreligger på skrift. Dette er tilfældet, selvom Torben mener, at politiet ikke er særligt meddelssomme. Politiet kan således oftest på grund af efterforskningsmæssige hensyn ikke dele mere konkrete oplysninger med selskabet.

Torben kan således gå ud fra, at politiet – som offentlig myndighed, der er underlagt de generelle krav om saglighed, lovmæssig forvaltning samt det strafferetlige objektivitetsprincip – alene vil efterspørge oplysninger om personer i sager, hvor dette er berettiget. Når politiet oplyser, at der foreligger en retskendelse, kan Torben med rette gå ud fra, at det er rigtigt og udlevere oplysningerne. Det er endelig ikke Torbens eller teleselskabets ansvar at efterprøve, at politiet rent faktisk har handlet i overensstemmelse med de regler, som politiet er underlagt, og indhentet den fornødne retskendelse, når de anmoder om de pågældende oplysninger.

Eksempel 5

Mads arbejder i Forsikring A/S. Han modtager en dag en telefonisk forespørgsel fra politiet, som fortæller, at politiet er blevet kaldt ud til en hændelse, hvor en hund har bidt en anden hund. Politiet oplyser, at de fra ejeren af den bidende hund har fået at vide, at der er tegnet ansvarsforsikring i Forsikring A/S. Politiet beder Mads bekræfte dette.

Mads kan se, at der er tegnet forsikring af den pågældende hundeejer og overvejer, om det er i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne at bekræfte dette over for politiet.

Mads kan lovligt videregive oplysningerne til politiet. Der er således ikke holdepunkter for at antage, at politiet ikke skal bruge oplysningerne til en politimæssig opgave og dermed som led i politiets myndighedsudøvelse.

Eksempel 6

Bo lever af at sælge sko fra sin butik i Løvel Kommune. Han modtager som led i sit arbejde en anmodning fra politiet om at udlevere oplysninger om, hvem der i en periode på tolv dage har købt en bestemt skomodel, som Bo blandt andre sælger. Politiet beder om navnet på de pågældende købere og oplyser, at oplysningerne skal bruges som led i konkret efterforskning.

Bo kan konstatere, at salget af den omtalte skomodel er gået godt i den relevante periode, da modellen var på tilbud. Således har Bo solgt skoen til 160 forskellige kunder over de tolv dage.

Bo overvejer, om det er i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne at udlevere navnene på de pågældende, herunder om han bør spørge mere ind til efterforskningen, før han udleverer oplysningerne.

Bo kan lægge til grund, at politiet – som offentlig myndighed, der er underlagt de generelle krav om saglighed, lovmæssig forvaltning og det strafferetlige objektivitetsprincip – alene vil efterspørge oplysninger om personer i sager, hvor dette er berettiget.

Når Bo modtager en anmodning om oplysninger fra politiet, kan det således forudsættes, at anmodningen, medmindre der er konkrete holdepunkter for at antage andet, er berettiget.

I eksemplet anmoder politiet om en stor mængde personoplysninger, hvilket der i sig selv ikke er noget problematisk i. Det kan således være, at politiet skal anvende oplysningerne til brug for efterforskning af en større sag, eller at det på et tidligt stadie af efterforskningen er nødvendigt at indhente en større mængde oplysninger. Udfordringen er, at Bo formentlig ikke kan få flere konkrete oplysninger fra politiet om, hvad oplysningerne skal bruges til, da politiet af efterforskningsmæssige årsager næppe kan dele sådanne oplysninger med Bo. Der kan derfor ikke pålægges en egentlig pligt for Bo til at spørge nærmere ind til, hvad politiet skal anvende oplysningerne til. Bo kan på den baggrund med rette gå ud fra, at det er nødvendigt for politiet at modtage de pågældende oplysninger.

Bo kan derfor lovligt videregive navnene.

Uanset at Bo ikke har en forpligtelse til at efterprøve, om politiet kan indhente de pågældende oplysninger lovligt, er der ikke noget til hinder for, at Bo indgår i en nærmere dialog med politiet med henblik på at opnå politiets bekræftelse på indholdet af anmodningen.

2.2 Udveksling mellem offentlige myndigheder og politiet

Det kan ligeledes være relevant for offentlige myndigheder at udveksle personoplysninger med politiet. Også her kan udvekslingen bestå i, at politiet retter henvendelse til myndigheden med henblik på at få udleveret oplysninger, eller at myndigheden videregiver personoplysninger til politiet, hvis der skal ske anmeldelse af et strafbart forhold.

Eksempel 7

Sagsbehandleren Signe arbejder i Pederstrup Kommune. En dag retter politiet henvendelse til Signe og beder om at få en række oplysninger om en række konkrete borgere udleveret. Politiet oplyser, at deres anmodning er begrundet i en konkret efterforskning.

Signe overvejer, om det er i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne at udlevere oplysningerne. Hun overvejer desuden at spørge mere konkret ind til, hvad politiet skal bruge oplysningerne til.

Kommunen kan lovligt videregive oplysningerne til politiet. Der er således ikke holdepunkter for at antage, at politiet ikke skal anvende oplysningerne som led i konkret efterforskning eller en anden politimæssig opgave. Signe må derfor kunne lægge til grund, at oplysningerne er nødvendige som led i politiets myndighedsudøvelse.

Signe behøver ikke anmode politiet om supplerende oplysninger, da Signe berettiget kan gå ud fra, at politiet – som offentlig myndighed, der er underlagt de generelle krav om saglighed, lovmæssig forvaltning samt det strafferetlige objektivitetsprincip – alene vil efterspørge oplysninger om personer i sager, hvor dette er berettiget. Hertil kommer, at politiet på grund af efterforskningsmæssige hensyn ofte ikke kan dele mere konkrete oplysninger med Signe.

I forbindelse med en videregivelse af personoplysningerne til politiet vil Pederstrup Kommune normalt ikke skulle opfylde en oplysningspligt over for borgeren, idet det må anses for sandsynligt, at underretningen af de pågældende personer vil forspilde det formål, som politiet har med at indhente oplysningerne. Hvis kommunen overvejer at underrette borgeren inden videregivelsen, bør politiet forinden kontaktes med henblik på at afklare, om en sådan underretning vil være skadende for politiets formål med at indhente oplysningerne.

Eksempel 8

Sagsbehandleren Søren i Løvel Kommune får som led i sit arbejde mistanke om, at en borger begår socialt bedrageri. For Søren er det ikke sikkert, at borgeren rent faktisk har begået bedrageri, men han anser det som nogenlunde sandsynligt.

Søren drøfter med sin chef, om han bør anmelde forholdet til politiet og i den forbindelse, om han bør fremsende det materiale, som han finder relevant for, at politiet kan vurdere sagen. Søren og hans chef overvejer i den forbindelse også, om det har nogen betydning, at han ikke er sikker på, at der rent faktisk er begået noget strafbart.

Kommunen kan lovligt videregive oplysningerne til politiet. Det er ikke et krav, at Søren er sikker på, at der er begået noget strafbart, før oplysningerne kan videregives til politiet. Det er tilstrækkeligt, at Søren umiddelbart vurderer, at der er belæg for at anmelde forholdet til politiet. Indgivelse af anmeldelse kan således finde sted i tilfælde, hvor grundlaget for anmeldelsen kun hviler på antagelser eller mistanker, også selv om der er tale om sager af lav strafværdighed. Formålet med anmeldelsen er således, at politiet kan beslutte, om der er grundlag for at indlede en efterforskning.

Da Søren vurderer, at der er grundlag for at anmelde forholdet til politiet, er der ikke noget til hinder for, at Søren videregiver personoplysninger som led i anmeldelsen, f.eks. materiale, som han mener er relevant for, at politiet kan vurdere sagen.

I forbindelse med videregivelsen af oplysningerne til politiet vil Løvel Kommune ikke skulle opfylde en oplysningspligt over for borgeren, hvis underretning kan have betydning for politiets mulighed for at undersøge det forhold, som anmeldes.

Eksempel 9

Gitte modtager som led i sit arbejde i en myndighed en anmodning fra politiet om udlevering af sekvenser fra myndighedens videoovervågning. Politiet oplyser, at oplysninger skal bruges som led i en konkret efterforskning. Politiet anmoder om at få lov til at gennemse videoovervågningsmaterialet hos myndigheden med henblik på identificering af det relevante materiale.

Gitte overvejer, om det er i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne at udlevere oplysningerne, og om politiet gerne må gennemse al materialet sammen med hende for at udpege det relevante materiale.

Myndigheden kan lovligt imødekomme politiets ønske om at gennemse videoovervågningen. Der er således ikke holdepunkter for at antage, at politiet ikke skal anvende oplysningerne som led i konkret efterforskning eller en anden politimæssig opgave. Gitte kan derfor lægge til grund, at oplysningerne er nødvendige til brug for politiets myndighedsudøvelse. Dette gælder også, uanset at politiet som led i den sortering, der foretages i videoovervågningsmaterialet, risikerer at se materiale, som ikke er relevant for den videre efterforskning, og som politiet derfor ikke efterfølgende vil bede om at få udleveret en kopi af.

Hvis politiet efterfølgende anmoder om at få en kopi af materialet udleveret, kan Gitte endvidere lovligt videregive en sådan, da en videregivelsen af oplysningerne i dette format også vil være nødvendigt som led i politiets myndighedsudøvelse.

Udveksling af personoplysninger med politiet

© 2021 Datatilsynet

Eftertryk med kildeangivelse er tilladt

Udgivet af:
Datatilsynet
Carl Jacobsens Vej 35
2500 Valby
T 33 19 32 00
dt@datatilsynet.dk
datatilsynet.dk

Foto: Colourbox

ISBN (www): 978-88-98564-35-7

Datatilsynet

Carl Jacobsens Vej 35

2500 Valby

T 33 19 32 00

dt@datatilsynet.dk

datatilsynet.dk